

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 162 (27/03) - 031021

arbetarmakt.com

Innehåll

- Globalisera motståndet Offentligt möte i Stockholm
- Utmaningar för ESF
- Revolutionen i Bolivia måste fortsätta
- Nytt på hemsidan

Globalisera motståndet Offentligt möte i Stockholm

Är du motståndare till "den nya världsordningen"? Kom då på ett offentligt möte i Stockholm den 27 oktober för att höra mer om Europas andra sociala forum och hur vi kan globalisera motståndet. Europas andra sociala forum samlas den 12 till 15 november i Paris. Inför forumet vill vi ta upp en diskussion om flera viktiga frågor. Hur skall vi bemöta kapitalets globalisering? Hur skall den anti-kapitalistiska rörelsen organisera sig? Behövs det en ny internationell för socialistisk världsrevolution eller räcker det med dagens decentraliserade struktur? Huvudtalare på mötet är Jeremy Dewar som ingår i styrelsen för brittiska Globalise Resistance, och dessutom är medlem i Workers Power, brittisk sektion av Förbundet för Femte Internationalen (F5I).

Offentligt möte

Måndag 27 okt kl 18.30

ABF-huset, Beskowsalen

(Sveavägen 41, T-bana Rådmansgatan)

Arr. Revolution och Kvinnors Nätverk

Mer info finns på www.revolution.se

Mer om ESF: www.fse-esf.org

Utmaningar för ESF

Europas andra sociala forum samlas i Paris nästa månad. Det samlas i en betydelsfull tid för den antikapitalistiska rörelsen. Det kommer att bli tid för möten med nya idéer, debattera och skapa nätverk. Men forumet kommer också att ställas inför politiska uppgifter. Antikrigsrörelsen, WTO:s sammanbrott i Cancún, Lulas seger i Brasilien och generalstrejkerna i Europa har ställt frågan om strategin och målen på en högre nivå än någonsin.

Om vi inte drar de rätta lärdomarna av detta års masskamp kommer vår rörelse att gå bakåt, inte framåt. Det är därför som varje aktivist bör komma till Paris med ett mål i sinnet: Hur kan vi besegra kapitalismen.

Under det senaste årtiondet har den globala kapitalismen massivt ökat monopolkapitalets grepp om alla delar av planeten. Det var ett direkt resultat av stalinismens sammanbrott och ledde först till reträtt och demoralisering inom arbetarklassen. Ändå har vi från mitten av 1990-talet bevittnat en återhämtning i kampen.

En ny, antikapitalistisk rörelse, internationalistisk i omfattning och ambitioner framträdde, mest märkbart efter gatustriderna i Seattle 1999. Denna rörelse förde samman aktivister och organisationer från ett brett spektrum av antikapitalistiska grupperingar, socialistiska, anarkistiska och kommunistiska organisationer, fackföreningar, kampanjer mot globaliseringen, bondeorganisationer, NGO-grupper och vänsterreformistiska partier från hela världen. Den mobiliserade hundratusentals mot IMF:s, WTO:s och G8:s möten. Den har organiserat sociala forum i internationell, kontinental, nationell eller regional skala och samlat tiotusentals.

Den antikapitalistiska rörelsen är ett svar på den globala kapitalismen, ett erkännande av behovet av internationellt samarbete och gemensamma initiativ för att vinna kampen mot monopolen, mot utsugning och förtryck, mot rasism och imperialism. Den är en levande masskraft i utveckling. Genom att mörda Carlo Giuliani och ge sig på hundratals andra på Genuas gator framkallade fienden en massiv våg av strejker och demonstrationer. Mobiliseringen inte bara fortsatte, utan rörelsens aktivister blev efter den 11 september också motståndare till krig och imperialism.

Europas första sociala forum i november 2002 kallade till de historiska demonstrationerna den 15 februari, en världsomfattande mobilisering av 20 till 30 miljoner mot det imperialistiska krigshotet. Arbetarrörelsen och en hel ny generation av ungdomar anslöt sig till dessa aktioner. Det gav en försmak av vad som kan uppnås om den antikapitalistiska rörelsen förenar sig med arbetarrörelsen, den antiimperialistiska kampen, invandrarnas och ungdomens kamp. Detta löfte kom till uttryck i tillväxten av de jordlösas rörelse i Brasilien och valet av Lula, en före detta strekledare, i den andra palestinska intifadans heroism och utvecklingen av nya, mer militanta strömningar i fackföreningarna. All denna kamp har lidit av och fortsätter att lida av en omfattande brist: en ledningskris.

Antikrigsrörelsens stora möjligheter leddes på avvägar av de fackliga och reformistiska ledare som inte använde den 15 februari för att bygga en internationell generalstrejk mot krigshetsarna. Istället blev de stora demonstrationerna kampens slutpunkt. Lula - som kom till makten genom fackföreningarna, de arbetslösa, de jordlösa bönderna - gör nu jobbet åt IMF, styr tillsammans med den liberala bourgeoisien och angriper den arbetarklass som valde honom.

I den antikapitalistiska rörelsen kan vi iaktta en liknande utveckling. Inledningsvis var det en rörelse av "många ja och ett nej". Det stod klart att denna politiska "neutralitet" inför vilka mål rörelsen skulle anta var en svaghet, men reformisterna i rörelsen stödde en sådan neutralitet - åtminstone så länge, eftersom det gav dem skydd mot mer militanta och revolutionära idéer.

Men tiden har gått. Just för att den antikapitalistiska rörelsen är en levande masskraft i utveckling, måste den fortsätta att gå framåt och övervinna hindren i sin väg. Om inte, är den dömd att gå bakåt.

Fler och fler i den antikapitalistiska rörelsen har känt behovet att gå utöver gemensamma initiativ i samband med globaliserarnas olika möten. 60 000 aktivister kom inte till Florens bara för att diskutera hur vi ska kunna genomföra gemensamma aktioner, utan också för att diskutera vilken strategi, vems politik, vilket program rörelsen behöver. Detta är den brännande frågan inte bara för denna rörelse. Det är också en brännande fråga för de miljoner som kämpar mot kapitalism och imperialism i länder som Argentina, Brasilien, Indonesien. För intifadans militanter, för arbetarna och ungdomen i Iran, för miljoner i Turkiet, alla de som hotar att klämmas sönder mellan en politisk islams och nationalismens återvändsgränder.

Inom den antikapitalistiska rörelsen försöker nu Attacs nyreformister Cassen och George att påtvinga rörelsen sin dagordning för "en annan värld", för en kapitalism med mänskligt ansikte. De är allierade med det brasilianska PT, dess anpassning till kapitalisterna, och dess bluff med "deltagarbudgetar", det italienska Rifondazione Comunista, de franska stalinistiska och socialistiska

"oppositionsledarna".

Revolutionärer måste motsätta sig varje försök att knyta rörelsen till denna politiska dagordning. De arbetare som ansluter sig till sociala forum i länder som Italien, som dras till rörelsen därför att de är trötta på reformismens återvändsgränd i fackföreningarna och socialdemokratin förtjänar och behöver något bättre än ett "nytt" märke av samma reformism.

Reformisterna - liksom Socialist Workers Party i Storbritannien och Ligue Communiste Révolutionnaire i Frankrike - har fört fram manifest, program och perspektiv för rörelsen. Många av dem innehåller en detaljerad redogörelse för, och en del även stark och inspirerande kritik av den globala kapitalismens galenskap.

Men ingen av dem vågar ge ett revolutionärt svar på detta grymma och galna system. Hur ska arbetarklassen kunna krossa det och ersätta det med en i grunden annorlunda värld? Vilket slags stat måste vi ersätta den borgerliga statsapparaten med för att kunna bygga "en annan värld". Rörelsens ledare är rädda för att kalla detta för en socialistisk värld och nämna klasskamp och revolution som medlen för att nå dit. Mänsklighetens kris är väsentligen krisen för arbetarklassens ledning. Den kan bara övervinnas om revolutionärer kämpar för vad som är nödvändigt, för ett program för arbetarklassens makt. För att åstadkomma detta måste de kämpa för att den antikapitalistiska rörelsen, sociala forum, arbetarklassens på nytt framväxande gräsrotsstrukturer och -organisationer, ungdomen och den antiimperialistiska kampen skapar en organisation som kan leda - inte för att ersätta dessa former av organisation, utan för att göra dem starkare och mer effektiva och förmögna att på allvar utmana det kapitalistiska systemet.

Den antikapitalistiska rörelsen, arbetarrörelsen, de förtryckta och ungdomen måste föras samman för att skapa en ny, femte internationel - ett världsparti för socialistisk revolution. Den nuvarande rörelsen, kapitalismens och reformismens kris innebär att den nya internationelen kan bli en massinternational från början. Samtidigt som den mobiliserar mot privatiseringar och arbetslöshet, nedskärningar och skuldbördan, imperialistiska krig och palestiniernas martyrskap, kan den debattera och besluta om en ny revolutionär strategi.

Med ett sådant verktyg kan arbetarklassen och de förtryckta möta utmaningarna, bemästra riskerna och ta chanserna i den nya, förrevolutionära period som öppnar sig inför våra ögon - en period i vilken den internationella arbetarklassen behöver formulera målet att slutligen störta systemet i global skala.

Workers Power Global, Paris

Revolutionen i Bolivia måste fortsätta

Bolivias president, Gonzalo Sánchez de Lozada, har tvingats i landsflykt till USA av arbetarklassens revolutionära kamp. Dagarna innan gringons nesliga flykt befann sig Bolivia i en regelrätt revolutionär situation som utmynnade i en etappseger för massrörelsen. Arbetarklassen i allians med bönderna har visat sin styrka. Frågan är vad nästa steg blir?

Bakgrunden till revolten utgörs naturligtvis av århundraden av exploatering och rasism. Bolivia är det fattigaste landet i Sydamerika och bara en minoritet har spanska som modersmål. Makten och rikedomarna ligger i händerna på multinationella bolag och kolonialisternas ättlingar. Lozada tillhörde denna förhatliga elit och har under sin presidentperiod attackerat de bolivianska massorna med en aggressiv nyliberal politik. Han har försökt att privatisera all vattenförsörjning men misslyckats till följd av det massiva motståndet. Han har försökt att driva igenom lagar för att kriminalisera kokaodlingen, som ett led i Plan Colombia.

Upprorets tändande gnista var ett planerat exportprojekt för naturgas. Via ledningar genom Chile skulle gas exporteras till USA för en vinstandel på bara 17 procent för Bolivia. För massorna var detta ytterliggare ett flagrant exempel på imperialistisk plundring och den inhemska härskande elitens roll som lakejer åt Washington.

Sedan den 29 september råder det obegränsad generalstrejk genom COB, Bolivias fackliga landsorganisation. Via massmedia har alla kunnat följa massdemonstrationerna och vägblockaderna. Men borgerlig media har inte visat hela bilden. De har förmedlat scener av massmanifestationer och våld. Däremot har vi ingenstans kunnat läsa eller höra om den dubbelmaktssituation som vuxit fram, visserligen bara i sin första fas än så länge.

De bolivianska arbetarnas och böndernas rörelse är betydligt mer än bara ett stort utbrott av kollektiv ilska. I dag finns redan embryot till en framtida boliviansk arbetarstat, massorna har tagit de första stegen på vägen till makt. Statens våldsmonopol i form av polis och militär har utmanats på ett organiserat sätt. COB:s ledning har tagit initiativ till beväpnade skyddskommittéer. I dessa har gruvarbetarna, beväpnade med dynamit, spelat en nyckelroll. COB:s ordförande Jaime Solares har uppmanat dessa beväpnade arbetarkommittéer att både kämpa mot polis och militär och som ett garde mot huliganism i spåren av revolutionen. På detta sätt har arbetarna börjat upphäva statens ensamrätt att upprätthålla lag och ordning genom skapandet av vad som är en regelrätt arbetarmilis.

Framförallt i staden El Alto har dubbelmakten utvecklats till att helt ersätta den gamla strukturen; regimen har helt förlorat kontrollen. Denna stad har en miljon invånare, ligger i Anderna och har varit kampens centrum. Den senaste tiden har den i praktiken styrts av FEJUVE - El Altos federation av lokala kvarterskommittéer. Den centrala kommittén har en ordförande. Tillsammans med honom arbetar 20 representanter för de nio stadsdistrikten, sen finns nio specifika distriktsrepresentanter och slutligen 562 ordföranden i lokala kommittéer. Polisstationen i El Alto är förstörd och de poliser som inte underordnar sig FEJUVE blir förvisade från staden. Ingen kan komma ut eller in utan tillstånd från arbetarkommittéerna.

Utöver detta finns över hela Bolivia något som heter "Cabildo Abierto", "öppna församlingar". Dessa är massmöten för diskussion och information om händelseutvecklingen. Det var ett sådant möte med 250 000 deltagare i La Paz den 16 oktober som föregick Lozadas flykt. Detta möte kokade av revolutionär energi. Tusentals beväpnade arbetare och bönder krävde total konfrontation för att bli av med "el Goni", Lozada. Inför hotet om väpnat massuppror tvingades Lozada bort till förmån för Mesa, en av hans närmaste män. COB har tagit det helt riktiga beslutet att inte avblåsa generalstrejken i detta läge. De konstaterar att regimen fortfarande är densamma även om en individ har bytts ut. COB ställer krav som ska tillgodoses innan strejken avslutas. Bland annat kräver de en jordreform och att alla arbetarfientliga lagar dras tillbaka.

Alla de klassiska villkoren för en revolutionär situation var för handen i Bolivia åtminstone under perioden 13/10 till 17/10 när Lozada avgick. Massorna var beredda att kämpa till slutet, mellanskikten hade börjat ansluta sig till arbetarnas kamp, den härskande klassen var svag och desorienterad. Tyvärr saknades den sista komponenten - ett revolutionärt ledarskap. Om det funnits ett militariserat kommunistiskt parti med rötter bland de förtryckta, då hade den kapitalistiska regimen varit historia i Bolivia vid det här laget. Den nuvarande ledningen har stått i spetsen för en revolutionär kamp men backat tillbaka när de stått vid randen till ett maktövertagande. Den mest betydande ledaren, Evo Morales har uttalade förhoppningar kring att en konstitutionell förändring ska räcka. För honom är massrörelsen ett sätt att säkra en presidentseger i nästa val, vilket säkert kommer att ske. För tillfället är det möjligt att kampen i Bolivia går in i en fas av ebb efter Lozadas avgång och med perspektivet på Morales som president inom överskådlig framtid. Men arbetarna går ur denna rörelse med ett enormt stärkt självförtroende. De kommer inte att utan vidare låta sig pressas tillbaka till den gamla ordningen. Därför kommer Bolivia att fortsätta balansera mellan revolution och kontrarevolution tills ett avgörande kan ske.

Nytt på hemsidan

Riktlinjer för den kommunistiska rörelsen - nytt i Arbetarmakts klassikerarkiv

Ett dokument skrivet av Clara Zetkin. Dokumentet behandlar Kommunistiska Internationalens försök att skapa en revolutionär kvinnorörelse.

Först tryckt i Die Kommunistische Internationale nr 15 (1920/21).

Publicerad på svenska i tidskriften Rödhättan nr 3 1974 (utgavs av Arbetets Kvinnor). Även publicerad i Marxistiskt Perspektiv, nummer 6.

www.arbetarmakt.com/klassiker/zetkin.php

Andra klassiker finner du på www.arbetarmakt.com/klassiker